

Pozdrav: Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.

Vstupní slovo: *Nebo jakož prší déšť neb sníh z nebe, a zase se tam navracuje, ale napájí zemi, a činí ji plodivou a úrodnou, tak že vydává símě rozsívajícímu a chléb jedoucímu, tak bude slovo mé, kteréž vyjde z úst mých, praví Hospodin. Nenavrátní se ke mně prázdné, ale učiní to, což se mi líbí, a prospěšně to vykoná, k čemuž je posílám.* Izajáš 55,10-11

Píseň 442 Pane, dnešek je den chvály

Modlitba: Hospodine, Pane náš, věříme, že ty na nás a na své stvoření nezapomínáš. To my zapomínáme, necháváme se strhnout svým strachem nebo svou pýchou, jsme sevření a spoutáni starostmi anebo odbrždění iluzí své nezávislosti. Pane, ty nás neopouštíš, věříme, že tvé slovo zní a promlouvá, vede nás k pokoře, že nejsme pány světa, a vede nás k důvěře, že s tvou pomocí můžeme čelit zlému a mnoho dobrého podpořit. Prosíme, otevři naše uši a naše srdce tvému evangeliu, síle Ducha tvého Syna Ježíše Krista. Amen.

Čtení: *Toto jsou příkázání, nařízení a práva, kterým vás Hospodin, váš Bůh, přikázal vyučovat, abyste je dodržovali v zemi, do níž táhnete a kterou máte obsadit: Aby ses bál Hospodina, svého Boha, a bedlivě dbal na všechna jeho nařízení a příkazy, které ti udílím, ty i tvůj syn a tvůj vnuk, po všechny dny svého života, abys byl dlouho živ. Poslouchej je, Izraeli, a bedlivě je dodržuj. Tak se ti povede dobře a velmi se rozmnožíte v zemi oplývající mlékem a medem, jak ti přislíbil Hospodin, Bůh tvých otců. Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou. A tato slova, která ti dnes prikazuji, budeš mít v srdci. Budeš je vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat. Uvážeš si je jako znamení na ruku a budeš je mít jako pásek na čele mezi očima. Napišeš je také na veřeje svého domu a na své brány.* (Dt 6,1-9)

Píseň 438 Přišli jsme, ó Ježíši

Text: *Lidé se k němu scházeli ve velkých zástupech a přicházeli z mnoha měst. Mluvil k nim v podobenství: „Vyšel rozséváč rozsívat semeno. Když rozsíval, padlo některé zrno podél cesty, bylo pošlapáno a ptáci je sezobali. Jiné padlo na skálu, vzešlo a uschlo, protože nemělo vláhu. Jiné padlo doprostřed trní; trní rostlo s ním a udusilo je. A jiné padlo do země dobré, vzrostlo a přineslo stonásobný užitek.“ To řekl a zvolal: „Kdo má uši k slyšení, slyš.“ Jeho učedníci se ho ptali, co to podobenství má znamenat. On řekl: „Vám je dáno znáti tajemství Božího království, ostatním však jen v podobenstvích, aby hledíce neviděli a slyšíce nechápali. Toto podobenství znamená: Semem je Boží slovo. Podél cesty – to jsou ti, kteří uslyší, ale pak přichází ďábel a bere slovo z jejich srdcí, aby neuvěřili a nebyli zachráněni. Na skále – to jsou ti, kteří s radostí přijímají slovo, když je uslyší; protože v nich však nezakořenilo, věří jen nějaký čas a v čas pokušení odpadají. Semeno padlé do trní jsou ti, kteří uslyší, ale potom je starosti, majetek a rozkoše života dusí, takže nepřinesou úrodu. Semeno v dobré zemi jsou ti, kteří uslyší slovo, zachovávají je v dobrém a upřímném srdci a s vytrvalostí přinášejí úrodu.* (L 8,4-15)

Kázání: Milé sestry, milí bratři, milí přátelé, podobenství o rozséváči je podobenstvím o slyšení. O tom, jak posloucháme Boží slovo a co s námi to slovo dělá. Divné je, že se podobenství nezabývá tím, zda vůbec to slovo zaznívá. Zda se s ním setkáváme. Jestli je srozumitelné. A zrovna když jde o slovo Boží! Podobenství o rozséváči s jakousi samozřejmostí počítá s tím, že to slovo zní, je tady, zasypává nás (neboť my jsme ta země!) s hojností až marnotratnou. A jde jen o to, jak ho slyšíme, přijímáme a co s námi udělá. Co my s ním uděláme. Ta samozřejmost mne dráždí. Zvláště v době, kdy se nekonají bohoslužby! Mluví k nám Bůh? Mluví slyšitelně a srozumitelně? Představuji si, že kdyby mi slovo Boží zaznělo jasně, že by se se mnou nutně musely dít podivuhodné věci. Slovo Boží je přece mocné, působí svou vahou, nelze ho nedbat, činí divy. Zaznívá dnes to slovo a doléhá k našim uším?

Podobenství o rozséváči si tyto otázky neklade. A v tom je jeho síla. Jestlipak ty otázky nejsou jen naší výmluvou? Abychom se zbavili odpovědnosti. Nutnosti na slovo Boží odpovědět. Budeme pořád pochybovat, zda Bůh mluví, abychom nemuseli nést tíhu jeho slova. Je to tvoje věc, Bože, že se s námi nic neděje, že s námi nic nehýbá, žádný žár, nadšení, vášně a oddanost tvému království! Kdybys mluvil jasně, to by se nám věřilo! To by se nám žilo!

Podobenství o rozséváči nám tu kartu vrací. Zamysli se nad svým nasloucháním. Možná je slovo Boží řečeno dostatečně a hojně. Slovo Boží, to je Ježíš Kristus sám – a není snad dost jasné, kdo to je? Není snad přítomný? Jak můžeš říci, že jsi nikdy neslyšel evangelium, že nevíš, co to je? Nevymlouvej se a zamysli se nad tím, jak evangeliu

nasloucháš a jak na slyšené slovo odpovídáš. A jestli máš přece dojem, že evangelium neznáš, soustřed' se na zvěst přicházejících Velikonoc...

Někomu naslouchat je dřina. Zvláště těm nejbližším, třeba rodiče dětem, muž ženě. Kolikrát si jen myslíme, že nasloucháme, ale slova druhého nás nezasahují, sledujeme jen tok svých myšlenek a předem víme, co uděláme. Slyšíme jen něco – totiž to, co my sami považujeme za důležité, co v nás nějak rezonuje – ale to nemusí být to, co nám ten druhý chtěl říci, to, co je pro něj důležité a nač bychom měli reagovat. Nespěchat, ale nějak to zpracovat, nějak se s tím vyrovnat, postavit se k tomu, odpovědět důkladně. Skutečné pozorné naslouchání je dřina – ale také je to něco, co se vyplatí, co nese ovoce a buduje vztah.

Ježíš, vtělené slovo Boží žádá od nás tuhle práci. Záleží na tom, jak mu naslouchám a co s tím slyšeným dělám (co slyšené dělá se mnou): Kdo má uši k slyšení, slyš! Uši ovšem nejsou všechno. Ve svém výkladu učedníkům Ježíš už nemluví o uších, ale o srdci. Naslouchat je podniknout cestu od uší k srdci. Přitom nejde jen o to, jak v tu chvíli s námi to, co jsme slyšeli, zahýbe, jestli nás to dojde nebo to námi otřese. Srdce tu není orgánem třaslavého citu, pouhou chvějící se strunou. Nejde o to na ní brknout. Srdce je kusem pevného masa, čerpadlem, které nasaje pohonnou hmotu a neúnavně pumpuje, dává pohyb, život celému tělu. Při slyšení Božího slova jde o to, načerpat z něho, napumpovat ho do nejtenčích vlásečnic svého bytí, žít z něho.

Není asi náhodou, že Ježíš sáhl k podobě zrna, které potřebuje svůj čas, aby přineslo úrodu, aby se ukázal smysl setby. Slovo Boží nemusí vykvést hned, nemusí být láskou na první pohled, nemusí okamžitě proměnit uzavřeného, sebou se zabývajícího člověka ve velkorysou, štědrnou, sebe rozdávající osobnost. Chce to čas a vytrvalost. Nechat to v sobě, na sobě pracovat. Nechat tomu centrální místo ve své srdci a zachovat klid. Ať to roste. -- A ono to vyrostे!

Mnozí však nevydrží. Ježíš mluví o těch, kteří nejprve slyší (a naslouchají přejně!), ale pak se dávají jinou cestou. Je jich daleko víc, než těch, kteří slovo zachovají. Říkám si, proč o tom ten Ježíš tolik mluví? Asi proto, že taková je skutečnost. Nebude ji zastírat. Obrací se k zástupům: teď se ke mne hrnete, teď jsem populární, přitahuji pozornost, celé davy, které chtějí vidět, jak vyháním demony, ale přitáhnout diváky a budit obdiv není smyslem mého počínání. Záleží mi na vaší odpovědi, kterou se zhodnocuje moje dílo. Záleží mi na tom, zda se vydáte na cestu následování a jak daleko na ní dojdete. Jako rozsévač počítám se ztrátami, ale věřím v hojný užitek. Užitek stonásobný u toho mála, kdo vytrvají.

Možná chce Ježíš připravit své učedníky na budoucí neúspěch – na to, že se mnozí od něho budou odvracet anebo prostě zapomenou, co slyšeli. Možná chce Ježíš u svých učedníků vzbudit větší pochopení pro ty, kdo nevydrží. Patří to k věci, tak to prostě je, že někde je tvrdá skořápka, skála, někde mělkost a chytlavost na pozlátko. A docela jistě chce Ježíš své posluchače povzbudit: vy sami buďte tou dobrou zemí a dejte si pozor, abyste se ničím (ať už lákavým či hroživým) nenechali o Boží setbu obrát! Dbejte na to, abyste přijaté Slovo nechali zakořenit a poskytovali mu dostatek vláhy, dostatek pozornosti a péče. Vytrvejte a nenechte si život zaplevelit starostmi o věci, které nepřinášejí užitek.

Podobenství o rozsévači se ptá po našem naslouchání, po naší odpovědi na slyšené. Bůh se ptá – Bůh s námi nejedná tak, že by nás ovládal, že by něco s námi dělal bez naší účasti. Nepíše za nás naše domácí úkoly a nebude za nás žít – řídit náš život jako velký šéf. Bůh se ptá, volá, oslovuje nás a věří, že naše ucho mu může naslouchat a naše srdce má kapacitu jeho Slovo přijmout, zachovat a vydat z něho užitek v pravý čas. Mluv, Pane, naslouchám. Amen.

Píseň 417 Zachovej nás při svém slovu

Přímlovná modlitba: Pane, dnes se přimlouváme za všechna důvěryhodně povzbudivá slova, podložená skutky, životním svědectvím... a prosíme za všechny, kdo je zoufale potřebují slyšet... prosíme za ty, kdo bolesti druhých sdílejí v mlčení, ve skutcích solidarity, milosrdenství... prosíme za nemocné, za zdravotníky... za uprchlíky na cestách i ve sběrných táborech... za ty, kdo uprchnout z pekelných podmínek nemohou... Pane, smiluj se... Otče náš...

Poslání: *Budme vděční za to, že dostáváme neotřesitelné království, a služme proto Bohu tak, jak se jemu líbí, s bázní a úctou.* Židům 12,28

Požehnání: Pán Bůh, Otec, Syn i Duch svatý vás opatruj, žehnej vám a daruj vám svůj pokoj. Amen.

Píseň 684 Učiň mne, Pane, nástrojem